

žené, pokud vůbec podléhají exekuci a byla vyloučena každá možnost, by předměty ty byly s jinými zaměněny; neodporuje tedy postup ten nikterak předpisu §u 253 ex. ř. a nelze proto pochybovati o tom, že exekučním výkonem ze dne 25. července 1924 založeno bylo soudcovské právo zástavní na všech předmětech zabavitelných., složených v nábytkovém voze, pro pohledávku vymáhajícího věřitele Ladislava B-a později přístupem ze dne 3. září 1924 i pro pohledávku vymáhajícího věřitele Dra. Josefa N-a. Je-li tomu tak, přísluší ovšem pohledávce Ladislava B-a přednost před pohledávkou Dra. N-a a nemůže na tom ničeho změnit ani to, že pozdější, dne 29. září 1924 provedené podrobné popsání a sepsání jednotlivých předmětů, složených v nábytkovém voze, stalo se snad pouze k návrhu Dra. N-a, poněvadž dodatečný tento úkon považovati dlužno nikoli za zabavení nové nebo zabavení teprve nyní uskutečněné, nýbrž pouze za doplnění dříve již provedených exekučních úkonů ze dne 25. července a 3. září 1924, jež mělo pouze ten účel, stanovití a zjistití, kterých jednotlivých věcí z onoho nábytkového vozu se zabavení dříve hromadně (symbolicky) provedené týká a nemohlo míti na zástavní pořadí dříve již nabyté nižádného účinku.

Čís. 5832.

Pokud lze zabaviti jediný šicí stroj švadleny, která má ve své obchodní místnosti (bytě) ještě jeden stroj, patřící prý dceři.

(Rozh. ze dne 10. března 1926, R I 157/26.)

Při výkonu exekuce na movitosti doručil výkonný orgán usnesení, povolující exekuci dceři dlužnice (švadleny) a zabavil jeden šicí stroj, ponechav druhý šicí stroj nezabaveným. Dlužnice, tvrdíc, že zabavený šicí stroj jest jejím vlastnictvím, kdežto nezabavený jest vlastnictvím její dcery, domáhala se zrušení exekuce na zabavený šicí stroj. Soud první stolice zamítl návrh na zrušení, rekursní soud návrhu vyhověl. Důvody: Stížnost shledal soud rekursní opodstatněnou. Účelem předpisu § 251 čís. 6 ex. ř. jest uhájiti maloživnostníku životní existenci a umožnití mu, by i nadále mohl ve své živnosti pokračovati. Jest nesporno, že dlužnice jest švadlenou, dále jest nepopřeno, že stroj zabavený jest jejím vlastnictvím a poněvadž nelze o tom pochybovati, že bez šicího stroje se nemůže švadlena obejítí, právem domáhá se dlužnice, by exekuce na její šicí stroj byla zrušena dle § 251 čís. 6 ex. ř. Pravda jest sice, že jí ponechán byl ještě jiný šicí stroj, (novější) a že dvou strojů švadlena nepotřebuje, než úvaha prvního soudu by obstála tehda, kdyby bylo nesporno, že také tento nezabavený stroj jest jejím vlastnictvím. Zákon vychází z předpokladu, že zabavují se věci dlužníkovy, ovšem že nelze již při výkonu exekuce právní poměry dlužníkovy k věcem seznati, pročez se exekuční řád spokojuje v § 253 ex. ř. s požadavkem, že hmotné věci jsou v chování dlužníkově. Předpis § 251 ex. ř. má patrně na zřeteli věci dlužníku patřící a ne věci cizí, aspoň zpravidla. Je-li však sporno, zda nezabavený šicí stroj patří dluž-

nici a bylo-li správným tvrzení dlužnice, že stroj nezabavený není jejím vlastnictvím, nýbrž vlastnictvím její, dle nájemního protokolu 18leté dcery Marie, která si ho ze svých peněz zakoupila, nelze říci, že by ponecháním onoho cizího stroje dlužnici nebyla tato ohrožena ve své budoucí existenci, když by dcera ať z toho neb onoho důvodu svůj stroj si jinam odnesla a tato dlužnice prodejem zabaveného stroje by mohla být uvedena do bíd, čemuž právě chtěl bránit § 251 ex. ř. Cestu, jakou by se měl výkon exekuce v tomto případě ubírat, naznačuje jinak správně sám vymáhající věřitel, kde výslovně uvádí, že bylo věci výkonného orgánu, aby povinné straně ponechal šicí stroj pod pol. 1. zabavený a naopak zabavil šicí stroj udánlivě dceři dlužnice patřící ponechávaje domnělé vlastníci, by své tvrzené vlastnictví uplatňovala. Nesporným vlastnictvím dlužnice, jak shora uvedeno, jest pouze zabavený šicí stroj, proto jest zcela na místě, když se jí tento stroj ponechá a vyloučí z exekuce. Vymáhající straně jest ovšem volno žádati za opětný výkon exekuce případně zabavením onoho dalšího stroje, dle udání patřícího dceři dlužnice, a ponechati třetí osobě, by svá práva, jsou-li opodstatněna, hájila žalobou. Objeví-li se správným tvrzení dlužnice, nemůže se tím cítiti vymáhající strana zkrácenou, v případě opačném pak také zkrácena nebude, uváží-li se, že nezabavený šicí stroj jako novější (tak je výslovně v zájemním protokolu také označen) v případě výkonu exekuce naň bude míti proň pravděpodobně cenu vyšší.

Nejvyšší soud zrušil usnesení obou nižších soudů a vrátil věc prvému soudu k dalšímu jednání a opětnému rozhodnutí.

D ů v o d y:

Dovolací soud nemůže rozhodnouti ve věci bez doplnění řízení vyšetřením dalších skutečností ve smyslu § 55 ex. ř. poslední odstavec. Bude jednati se o tom, zda dlužnice měla ve své moci (chování) také stroj, jenž podle zájemního protokolu byl ze zájmu vyloučen jako nepostrádatelný. Podle protokolu toho bylo exekuční usnesení doručeno v obchodní místnosti povinné strany k rukou dcery Marie, o níž tvrdí povinná dodatně, že je vlastníci tohoto stroje z exekuce vyloučeného. Bude třeba vyslechnouti výkonný orgán, jenž zájem provedl, zda dcera Marie mu sdělila, že vyloučený stroj jest jejím vlastnictvím, po případě že jej má v moci (chování). Bude třeba dále vyšetřiti, zda obchodní místnost, v níž byly stroje nalezeny, jest v užívání pouze povinné strany anebo též dcery Marie. Bylo-li výkonnému orgánu sděleno, že vyloučený stroj je vlastnictvím ne povinné strany, nýbrž její dcery, a že tato má jej i ve své moci, ač oba stroje byly v téže místnosti, nepodléhal tento stroj exekuci vedené proti povinné straně, a nemohl ani jako nepostrádatelný jí býti ponechán, nýbrž mělo býti přihlédnuto k stroji skutečně zabavenému jako nepostrádatelnému. Podle toho bude rozhodnouti o návrhu na zrušení exekuce. Nedostalo-li se však výkonnému orgánu zmíněného vysvětlení, nemohl ovšem jednati jinak, než jak je patrné ze zájemního protokolu, v tomto případě neobstojí názor vyslo-

vený rekursním soudem o zmíněném šicím stroji, a bude na povinné straně, by rychlým zjištěním sporného vlastnictví k nezabavenému stroji přivedila základ pro návrh na zrušení exekuce podle § 39 čis. 2 ex. ř.

Čís. 5833.

Manžel jest povinen vydati manželce, kromě toho, co jest jí povinen na výživné platiti, drahotní přídavky, poskytované mu pro ni zaměstnavatelem, a to i za dobu minulou.

(Rozh. ze dne 10. března 1926, Rv I 1666/25.)

Žalující manželka žila již od roku 1914 odděleně od svého manžela, nadučitele, jenž teprve počínajíc únorem 1920 byl povinen na základě prozatimního opatření v rozlukovém sporu platiti manželce na výživné měsíčních 400 Kč. Žalobou, o níž tu jde, domáhala se manželka na manželi vyplacení na ni vypadající části drahotních přídaveků, jež byly manželi vyplaceny, za dobu od roku 1917 do 30. září 1922. Oba nižší soudy žalobu zamítly, odvolací soud z těchto důvodů: Žalobkyně domáhajíc se toho, aby žalovaný byl uznán povinným, vyplatiti jí sumu zažalovanou, ani v žalobě ani za projednávání rozepře v stolici prvé neuvedla určitě zákonného předpisu, o něž tento nárok svůj opírá, davši na jevo, teprve až ve spise odvolacím, že závazek žalovaného dovozuje ze smlouvy, kterou učinil podle §u 881 obč. zák. ve prospěch osoby třetí, zde patrně ve prospěch její. I když jest správným tvrzení žalobkyně, že žalovaný jakožto nadučitel ustanovený při škole v D., dostával počínajíc rokem 1917 přídavek drahotní a vybavovací, potom od roku 1920 i výpomoc nouzovou, že přídavky ty i výpomoc byly mu jakožto ženatému vyměřovány a vypláceny částkami vyššími jediné s ohledem na tento jeho rodinný stav, neplyne z toho ještě nikterak, že by nárok, jež žalobkyně touto žalobou přivádí k platnosti, byl odůvodněným a oprávněným. Požaduje-li nyní žalobkyně na žalovaném, by jí vyplatil, pokud se týče nahradil všechny částky vypadající na ni jako na manželku z oněch příspěvků a výpomocí, jež přijal, přes to že se ani v nejmenším o ni nestaral a jí ničím nepřispíval, dlužno především vyzdvihnouti, že všechny naznačené příplatky dostával žalovaný jediné proto, že ustanoven byl trvale ve veřejné službě státní, pokud se týče zemské, a že příplatky ty nebyly ničím jiným, než jeho služným, které bylo příspěvky těmi na delší nebo kratší dobu zvýšeno. Účelem zvýšení toho bylo ovšem, by dána byla žalovanému možnost, niknouti zdražení potřeby životní nejen vlastní, nýbrž i potřeby manželky a dětí, ale proto přece nemají ani manželka ani děti nároku na příspěvky ty přímo proti zaměstnavateli žalovaného, nýbrž nárok na celé příspěvky ty přísluší jediné a výhradně žalovanému, na němž bylo, by příspěvků těch podle vlastního uznání co nejlépe použil ku prospěchu své rodiny. Z toho, co bylo právě pověděno, vyplývá zřejmě, že nárok žalobkyně, jenž jest předmětem sporu tuto projednávaného, má všechny